

De funno inga ord. Tiden stod stilla, det närvarande och det förflutna blandades i hans förvirrade hjärna. Han hörde sin

Han trevade framför sig och kände henes händer i sina.

— Gwen!
— John!

Hon log och han gick långsamt in i rummet mot den barrbrasa, som var det enda ljuset i rummet. Hon såg in i hans ögon och det uppstod en stunds vänskap mellan dem. Hon såg på honom och han såg på henne.

— Sjutton år sedan jag såg dig, John! Är det inte sjutton år?
Förebräelsen var inte längre um. Hennes röst uttalade den, te med ord men genom ton-
let.
Han endast nickade. Åter
mpade han mot samma rörelse.

...som han känt inför hennes
ga, oskuldsfulla skönhet för
ge sedan. Med en protest
n inför en orättvisa trevade
i fickan för att finna svaret
hennes förebräelse. Han drog
m det gamla tidningsurklip
underrättelsen om hennes
termål.

på de fasta de tryckta orden
 en blick, som om hon sett
 förut. Urklippet föll ur hen-
 hand ned på mattan.
 Min mor skickade det till
 Men det var ju min kusin!
 ennes röst var skarp och
 såg förfärad på honom.
 Kusin?
 Det var hon, som gifte sig
 Tomlinson. Och inte ens
 hon ärvä faster. Trädde du
 et var jag som gift

Min egen mor! Må Gud
å henne. Vad hon måste
illa om dig. Hon var för-
och tog hämd på dig.
tog hennes hälsning.

er alla dessa år hade han glömma henne, men hon allit fast vid honom. Hon ärgret sitt liv på ett minne i unga kärlek, som kom-baka till denna plats... mindes han, i vilken da-måste se honom. Han skrev till dig, Gwen på några gånger. Du svarade att hans fingrar slötas hårdare om henne. Hennes ögon sågo upp till honom och eldekenet bländade henne.

var sjuk i flera månader. Det måste ha varit
fick aldrig dina brev.
skrev — jag skrev
till dig, när jag blev
n.
aj, stönade han. Se vad
ori med våra liv! Allt
ör mig, tyckte jag. Se-
rft dig — sedan jag
ppet — antog jag en
i Östern för två år.
e jag skulle kunna
irute.
det gjorde du inte!
e du inte, John! Och

... glömt. Den där
vi satt tillsammans
den i skogen... jag
...
... tog upp kuver-
n och tog fram kvis-
gulbruna murgröns-

armen omkring henn
spröda bladen kros
dem, när han drog
sin famn.
gon, sade han

ing det
 te henne
 a orden
 hon sett
 ur hen-
 .
 det till
 kusin!
 p och
 om.
 ifte sig
 ens då
 dde du
 te mig
 vad på

annat
an.
Gud
måste
för-
dig.
han
hon
Hon
ninne
kom-
ts...
da-

dare
upp
ink-
na-
arit
rev.
rev
lav
rad.
llt
Se-
ag
en

fr
sa
no
nit
fr
sch
tun
Foll
ver
del
we
Flu
tra
ver

Av David Garland

